

МІНІСТЕРСТВО
ОХОРОНИ
ЗДОРОВ'Я УКРАЇНИ

ПОЛТАВСЬКИЙ
ДЕРЖАВНИЙ
МЕДИЧНИЙ
УНІВЕРСИТЕТ

«НАУКОВО-МЕТОДИЧНІ АСПЕКТИ ПІДВИЩЕННЯ ЯКОСТІ ПІДГОТОВКИ ФАХІВЦІВ У МЕДИЧНИХ ЗАКЛАДАХ ВИЩОЇ ОСВІТИ»

Матеріали науково-практичної
конференції з міжнародною участю

28 березня 2024 року

Міністерство охорони здоров'я України
Полтавський державний медичний університет

НАУКОВО-МЕТОДИЧНІ АСПЕКТИ
ПІДВИЩЕННЯ ЯКОСТІ ПІДГОТОВКИ ФАХІВЦІВ
У МЕДИЧНИХ ЗАКЛАДАХ ВИЩОЇ ОСВІТИ

Матеріали науково-практичної конференції
з міжнародною участю
28 березня 2024 року

ПОЛТАВА – 2024

prawdą [15].

Niezwykle istotna jest również szczerowość wobec dziecka. Dobrze jest uzmysłowić mu, że dorosłym też jest bardzo trudno w takiej sytuacji. Dzięki temu dziecko prędzej zrozumie, że ono także ma prawo do smutku. Należy zachęcać dziecko do tego, aby wyrażało emocje i myśli związane ze stratą bliskiej mu osoby. Trzeba uświadomić mu, że bliskiej osoby już nie ma i nigdy nie wróci, ale to nie oznacza, że wszelkie związki z tą osobą należą do przeszłości i trzeba się ich pozbyć. Relacja nie kończy się wraz ze śmiercią i warto o tym pamiętać. Żeby taki proces mógł skończyć się powodzeniem w tej relacji musi zająć zmianą od poczucia obecności do wspomnienia. Zwieńczeniem będzie zbudowanie przez dziecko nowej tożsamości, ale już bez zmarłej osoby. Ważne jest, aby osoba dorosła, która z nim pozostanie utwierdziła je w przekonaniu, że podola swoje roli i dbała o to, aby dziecko cały czas pozostawało dzieckiem, żeby nie czuło się obco, żeby cały czas miało poczucie bezpieczeństwa.

W badanym przypadku dziecko wraz z matką przeszli wspólnie przez proces żałoby. Oboje potrzebowali wzajemnego wsparcia, by móc pójść dalej. Do tego zawsze potrzebna jest wyłożona praca. Samo wsparcie, choć niezwykle ważne,

Literatura

1. Binnebesel, J. i Godawa, G. (2017). Luminarze tanatopedagogiki. W: A. Walulik CSFN i J. Mółka SJ (red.), Septuaginta pedagogiczno-katechetyczna. Księga jubileuszowa dedykowana Księdzu Profesorowi dr. hab. Zbigniewowi Markowi SJ w siedemdziesiątą rocznicę urodzin (s. 463-492). Akademia Ignatianum w Krakowie.
2. A. Naumiuk, O śmierci w procesie wychowania, w: M. Górecki, Prawda umierania i tajemnica śmierci, Wydawnictwo Akademickie „Żak”, Warszawa 2010, s. 184
3. Farrugia, D. (1996). The experience of the family when a child dies. *The Family Journal: Counseling and Therapy for Couples and Families*, 4(1), 30–36.
4. Gindrich, P. A. (2020; 595(10)). Dziecko w żałobie po śmierci rodzeństwa – przegląd wybranych aspektów teoretycznych i empirycznych. Uniwersytet Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie. „Problemy Opiekuńczo-Wychowawcze”, 10, 2020, s. 41–53.
5. Opozda, D. (2017). Rodzina w sytuacji straty bliskiej osoby jako przedmiot badań w pedagogice. W: D. Opozda i M. Parzyszek (red.), Rodzina w sytuacji straty bliskiej osoby („Pedagogika Rodziny w Teorii i Praktyce”, t. 3, s. 129-139). Katedra Pedagogiki Rodziny Instytutu Pedagogiki Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego Jana Pawła II.
6. Lalak, D. (2010). Życie jako biografia. Podejście biograficzne w perspektywie pedagogicznej. Wydawnictwo Akademickie „Żak”, s.49.
7. Borucka-Iwańska, A., Dołęga Z. (2018). Dziecko w żałobie – przegląd wybranych podejść teoretycznych. Uniwersytet Humanistycznospołeczny SWPS, Filia we Wrocławiu, Wrocław. PSYCHOLOGIA ROZWOJOWA, 2018 * tom 23, nr 1, s. 12.
8. Shapiro E.R. (1994). Grief as a Family Process: A Developmental Approach to Clinical Practice. New York: Guilford Press
9. Borucka-Iwańska, A., Dołęga Z. (2018). Dziecko w żałobie – przegląd wybranych podejść teoretycznych. Uniwersytet Humanistycznospołeczny SWPS, Filia we Wrocławiu, Wrocław. PSYCHOLOGIA ROZWOJOWA, 2018 * tom 23, nr 1, s. 14.
10. Kępa, M. (2013). Znaczenie rozmowy z dzieckiem o cierpieniu i śmierci. W: J. Daszykowska i M. Rembierz (red.), Pomoc człowiekowi w obliczu cierpienia i śmierci. Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego Jana Pawła II. S.191-200.
11. Worden W.J. (2009), Grief Counseling and Grief Therapy: A Handbook for the Mental Health Practitioner. New York: Springer Publishing Company, LLC.
12. Borucka-Iwańska A., Dołęga Z. Psychologia rozwojowa (2018), tom 23, nr 1, s. 10
13. Borucka-Iwańska A., Dołęga Z. Psychologia rozwojowa (2018), tom 23, nr 1, s. 15
14. Kępa, M. (2013). Znaczenie rozmowy z dzieckiem o cierpieniu i śmierci. W: J. Daszykowska i M. Rembierz (red.), Pomoc człowiekowi w obliczu cierpienia i śmierci. Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego Jana Pawła II. S.191-200.
15. Kitrasiewicz (Fijałkowska) K. Jak pomóc dziecku w czasie straty lub żałoby? (centrumrefleksja.pl)

ОСНОВНІ ПРИНЦИПИ Й ОСОБЛИВОСТІ НАВЧАННЯ СТУДЕНТІВ-МЕДИКІВ

**Передерій Н.О., Єрошенко Г.А., Улановська-Циба Н.А., Ваценко А.В., Рябушко О.Б.,
Клепець О.В., Шевченко К.В., Григоренко А.С.**

Полтавський державний медичний університет

Особливості навчання студентів-медиків зумовлені насамперед усвідомленням сенсу навчання, яке проявляється в потребі розвитку навичок, необхідних для особистої ефективності та професійного розвитку. Імідж студента-медика складається з його компетентностей, комунікативних умінь, навичок і особистих якостей.

Ключові слова: студенти-медики, викладач, компетентності, навчання.

Peculiarities of training of medical students are determined, first of all, by the awareness of the meaning of training, which is manifested in the need to develop skills necessary for personal efficiency and professional development. The image of a medical student consists of his competencies, communication skills, skills and their personal qualities.

Keywords: medical students, teacher, competences, training.

Навчальний процес – це інтегральне поняття, яке складається, з одного боку, із майстерності викладача, його харизматичності та професійності, а з іншого – з особливостей групи (студентів), їх мотивованості до навчання, базової підготовки, особистісних особливостей.

Викладач впливає на тих, хто навчається, багатьма способами, найважливіший із них, коли викладач стає зразком для наслідування. При цьому студенти неявно переймають моделі дій від своїх наставників, включаючи підходи, взаємини, поняття, знання і навички, пріоритети і поведінку. Тому введення компетентнісного підходу в навчання вимагає в першу чергу перебудови мислення й способу дій самих викладачів. Значення особистості ви-

кладача в процесі навчання накладає на нього високу відповідальність і вимагає постійної роботи над собою й необхідність багато працювати для вдосконалення себе як викладача. Щоб досягати довершеності, необхідно по-всякчас не лише вивчати свій предмет, а й удосконалити техніку свого викладання [7].

Педагогічна майстерність викладача як складова професійної компетентності охоплює спеціальні знання, уміння, навички, в яких реалізується досконале володіння основними прийомами різних видів діяльності.

Формування світогляду студентів, розширення фахових знань, оволодіння практичними навичками – саме в цьому й полягає сутність навчання. Якість сприйняття навчального матеріалу безпосередньо залежить від умов, в яких відбувається процес викладання. Сприятливі умови для проведення занять і лекцій створюються завдяки ретельній підготовці викладача і пов'язані з постійною підготовкою викладачів до занять, осмисленням навчального процесу і вмінням гнучко та швидко реагувати на ситуацію, що виникає в процесі заняття.

Ефективність результатів навчання студентів полягає в максимальному зануренні в його процес, в якому вони мають бути відкриті до нового досвіду, готові до зреагування і спостереження нових знань і вміння використовувати набутий досвід у теорії та на практиці. Найкраща реалізація процесу навчання відбувається через активне залучення найрізноманітніших підходів до нього. Це дає можливість відкривати й розширювати шляхи отримання інформації [4].

Викладач має побудувати своє заняття так, щоб охопити й зацікавити всіх учасників навчального процесу, що своєю чергою приведе до засвоєння знань і навичок. Викладач завжди має бути організатором, наставником і майстром навчального процесу. Він дає можливість багато чого дізнатися й відчути причетність до науки і пізнання.

Спілкування – важливий професійний інструмент педагогічної діяльності. Природно, що викладач у навчальній діяльності є ініціатором в управлінні спілкування. Важливо підтримувати ініціативу студентів, організувати спілкування в діалозі. Спілкування викладача зі студентами під час занять або поза ними спрямоване на створення сприятливого психологічного клімату. Необхідно звернути увагу на демонстрацію власної прихильності викладача до аудиторії студентів, показати напрям цілей діяльності, передачу студентам розуміння викладачем їхнього внутрішнього стану під час навчання. Усе це допомагає переборювати перешкоди, що заважають ефективному навчанню. Учені вже давно встановили, що ефективно спілкування викладача зі студентами перебуває на рівні його сугестивної дії, тому що заняття або лекції – це творчість викладача [6].

У підході до навчання, спрямованого на досягнення компетенцій, найбільше значення надається сукупності знань і навичок студентів. Дуже важливо викладачу використовувати правильну й доречну аргументацію при поясненні студентам-медикам зв'язку між засвоєними знаннями і їхньою майбутньою професійною діяльністю. Це продуктивний спосіб підкреслити важливість здобутих знань. Також дуже важливо отримати реальний зворотний зв'язок зі студентами про зацікавленість і участь у процесі навчання [1].

Викладач, здатний підтримати інтерес слухача за допомогою цікавої динамічної передачі інформації, застосовуючи різноманітні методи навчання, успішніше допомагає студентам у досягненні навчальних цілей [8].

Під час заняття важливий не тільки спосіб викладання матеріалу, а й його зміст. Так, вербальне спілкування зі студентами передбачає насамперед спосіб, яким викладач повідомляє певну інформацію, щоб зацікавити й підтримати інтерес у них. Доцільно змінювати інтонацію, тон і рівень голосу для виділення найважливіших моментів, стимулювати зацікавленість студентів і підвищувати їхню активність на заняттях. Змінювати темп і спосіб подання матеріалу. Користуватися термінами, з якими вже знайомі студенти, і які їм зрозумілі. Прагнути логічно і плавно переходити від однієї теми до іншої, давати чіткі вказівки до всіх завдань. Пам'ятати про те, що викладання медичних тем має на увазі обговорення інтимних або делікатних питань. Уживання прийнятих для студентів-медиків слів, термінів або висловів сприятиме тому, що вони будуть використовувати такий самий підхід у подальшій роботі з пацієнтами [3;5].

Невербальне спілкування зі студентами також не менш важливе, як і вербальне. Такі деталі як зовнішній вигляд і одяг викладача, зоровий контакт, жести, пересування кімнатою тощо можуть мати значний вплив на створення і збереження сприятливої для навчання атмосфери. Виявляти ентузіазм і захоплення стосовно теми заняття. Ентузіазм і захоплення стають позитивним прикладом для студентів [2].

Заняття мають обов'язково закінчуватися підбиттям підсумків, обговоренням ключових моментів теми, вирішенням питань, що виникли в процесі викладання.

Дотримання цих умов дасть можливість викладачу підвищити якість сприйняття інформації, сформувати кращі внутрішньогрупові стосунки, а також покращити загальний рівень культури в групі студентів-медиків.

Сучасне навчання забезпечує майбутніх лікарів знаннями й навичками, які життєво важливі для успішного виконання їхніх професійних завдань. Отже, навчання, засноване на компетентності, додає важливості практичним діям, а не тільки знанню предмета й забезпеченню студентів-медиків потрібними для роботи знаннями й навичками.

Список використаної літератури

1. Викладання лекційного матеріалу: ефективність та необхідність в умовах сьогодення / Єрошенко Г.А., Улановська-Циба Н.А., Ваценко А.В., Клепеч О.В., Рябушко О.Б., Шевченко К.В., Кінш О.В., Григоренко А.Г., Донець І.М. // Матеріали Всеукраїнської науково-практичної конференції з міжнародною участю «Морфогенез та регенерація» (III Жутаєвські читання) (Полтава, 20 - 21 квітня 2023 р.). – Полтава: ПДМУ, 2023. – С. 137-147.
2. Дичківська І. М. Інноваційні педагогічні технології: підручник / І. М. Дичківська. 2-ге вид., доповн. – К. : Академвидав, 2012. – 21с.
3. Костюк Г.С. Навчально-виховний процес і психічний розвиток особистості / Костюк Г.С.; за ред. Л.М. Проколенко. – К, 1989. – 502 с.
4. Максименко С.Д. Педагогіка вищої медичної освіти [текст]: підручник / С.Д. Максименко, М.М. Філоненко. – К.: Центр учбової літератури, 2014. – С. 109-116.
5. Максименко С.Д. Науково-дослідницька діяльність студентів : методичні рекомендації для слухачів ФПК викладачів / Максименко С. Д., Філоненко М.М. – К., 2013. – 64 с.

6. Овчарук О.В. Розвиток компетентнісного підходу: стратегічні орієнтири міжнародної спільноти / О. В. Овчарук // Компетентнісний підхід у сучасній освіті: світовий досвід та українські перспективи. – К.: К.І.С., 2004. – 112 с.
7. Подковко Х.В. Компетенції як складові компоненти розробки національної рамки кваліфікацій / Подковко Х.В. // Вісник Чернігівського 76 національного педагогічного університету імені Т. Г. Шевченка, Серія: педагогічні науки. – 2011. – № 90. – С. 168–170.
8. Сучасний погляд на проблему формування комунікативної компетентності майбутніх лікарів / Сілкова О.В., Ваценко А.В., Улановська-Циба Н.А., Передерій Н.О., Лобач Н.В. // Зб. тез і статей науково-практичної інтернет-конференції з міжнародною участю «Сучасні проблеми вивчення медико-екологічних аспектів здоров'я людини» (Полтава 19-20 жовтня 2023 р.). – Полтава: ТОВ НВП «Укрпромторгсервіс», 2023. – С. 138-143.

ДО ПИТАННЯ ЗАПРОВАДЖЕННЯ В УКРАЇНІ НОВОГО НАПРЯМУ ПІДГОТОВКИ ФАХІВЦІВ З ЕРГОТЕРАПІЇ

Петришин О.В., Донченко В.І., Ємець А.В.

Полтавський державний медичний університет

Обґрунтовано введення нового напрямку підготовки фахівців з ерготерапії – військового ерготерапевта. Актуальність дослідження зумовлена подіями, які відбуваються нині в Україні.

Ключові слова: фахівець з ерготерапії, військовий ерготерапевт, компетентності.

The article is devoted to the justification of the introduction of a new direction of training specialists in occupational therapy - a military occupational therapist. The relevance of the research is substantiated by the events currently taking place in Ukraine.

Keywords: occupational therapy specialist, military occupational therapist, competencies.

Сучасний світовий простір характеризується глобальним зниженням рівня здоров'я населення, унаслідок чого актуалізується потреба у кваліфікованих фахівцях, здатних розробляти й застосовувати новітні комплексні реабілітаційні технології, що, зі свого боку, зумовлює вивчення різних аспектів професійної підготовки фахівців із фізичної реабілітації в зарубіжних країнах для розвитку галузі фізичної терапії й ерготерапії в Україні.

Особливо така необхідність у кваліфікованих спеціалістах значно зросла внаслідок воєнних дій на території України. Проблема реабілітації учасників бойових дій займалися В.С. Гічун, В.В. Ковтун, О.М. Коржиков, Ю.Є. Лях, В.В. Знаков, І.І. Ліпатов, Т.П. Пароянц, В.Є. Попов, П.І. Сидоров, В.С. Березовець, С.В. Захарик та ін. Досліджувалися наслідки бойових психічних травм і під час глобальних війн, і під час локальних конфліктів [2]. Однак увагу привертало в основному психологічні, медичні й соціальні аспекти реабілітації. Різноманітність класифікацій і підходів до проведення реабілітації свідчить про складність і неоднозначність проблеми, що вимагає пошуку нових підходів до її розв'язання. Загалом в Україні приблизно 6,1 % населення – це люди з обмеженими можливостями, і цей показник зростає. Тож реабілітація вийшла на новий рівень розвитку – ерготерапія, який полягає в удосконаленні старих методів терапії та введенні сучасних, прогресивних реабілітаційних заходів.

Стаття висвітлює сучасний стан і проблем ерготерапії військовослужбовців, які постраждали внаслідок бойових дій в Україні.

Метою нашого дослідження було обґрунтування пропозицій щодо впровадження ерготерапії в реабілітацію військовослужбовців Збройних сил України, які постраждали внаслідок бойових дій. Питання набуває актуальності в контексті запровадження нового напрямку підготовки фахівців з ерготерапії, які матимуть змогу перебувати безпосередньо в зоні бойових дій, – військового ерготерапевта, як фахівця, що навчає новим способам виконання повсякденних завдань, допомагає повернути втрачені навички, адаптує середовище проживання, роботи, навчання і спілкування, виготовляє й підбирає адаптивне обладнання. Дослідженнями вагомості цього напрямку фахової підготовки встановлено, що військовий ерготерапевт, на відміну від цивільного, обізнаний у військовій справі, а тому здатен урахувати специфіку професійних потреб своїх пацієнтів [2].

Для становлення й розвитку ерготерапії в Україні запропоновано підхід, який передбачає підготовку військових ерготерапевтів.

Але натепер в Україні ерготерапія в реабілітації цивільних, а тим більше військових, перебуває на шляху становлення.

Отже, виникає актуальне завдання впровадження ерготерапії в реабілітацію військовослужбовців Збройних Сил України, які постраждали внаслідок бойових дій. Особливо актуальна ерготерапія і професія ерготерапевта у сфері реабілітації військовослужбовців різних країн світу [3].

Мета ерготерапії – не просто відновити втрачені рухові функції, а й заново адаптувати людину до нормального життя, допомогти їй досягти максимальної самостійності й незалежності в побуті.

Ерготерапія – це не просто спеціальна лікувальна гімнастика, що спрямована на тренування дрібної моторики і координації, вона передбачає знання з багатьох спеціальностей – психології, педагогіки, соціології, біомеханіки і фізичної терапії [1].

Як і цивільні, військові ерготерапевти оцінюють функціональні здібності пораненого (травмованого, хворого) військовослужбовця, визначають коротко- і довготермінові цілі реабілітаційного втручання, складають програму втручання для відновлення втрачених функцій, підбирають засоби для досягнення поставлених цілей, адаптують навколишнє середовище для сприяння максимальній самостійності в повсякденному сімейному, соціальному і професійному житті пацієнта. Окрім того, для максимально швидкого відновлення військові ерготерапевти, як і цивільні, сприяють емоційному та психологічному відновленню своїх пацієнтів. Саме військові ерготерапевти мо-

ПОЛТАВСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ МЕДИЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ

ВПЛИВ СТУДЕНТСЬКОЇ НАУКОВОЇ РОБОТИ НА ФОРМУВАННЯ ПРОФЕСІЙНОЇ МОТИВАЦІЇ СТУДЕНТА- СТОМАТОЛОГА <i>Мошель Т.М., Бойченко О.М., Крутікова А.Д.</i>	166
НАУКОВО-ДОСЛІДНА РОБОТА ЗДОБУВАЧІВ ВИЩОЇ ОСВІТИ НА КАФЕДРІ ЕНДОКРИНОЛОГІЇ З ДИТЯЧИМИ ІНФЕКЦІЙНИМИ ХВОРОБАМИ В РАМКАХ СПІВПРАЦІ <i>Муравльова О.В., Литовченко І.Ю., Бабаніна М.Ю.</i>	168
ОНЛАЙН-НАВЧАННЯ ЯК РІВНОПРАВНА СКЛАДОВА ОСВІТНЬОГО ПРОЦЕСУ <i>Муравльова О.В., Шаснко З.О., Шпетний О. А., Ільченко В.І., Пікуль К.В.</i>	169
ІНТЕРНЕТ-МАРКЕТИНГ ДЛЯ МЕДИЧНОГО УНІВЕРСИТЕТУ ЯК ІНСТРУМЕНТ ПОПУЛЯРИЗАЦІЇ ВИШУ Й ПІДВИЩЕННЯ ЯКОСТІ ОСВІТИ <i>М'якінькова Л.О., Скаленко О.О., Кострікова Ю.А., Пустовойт Г.Л., Ярмола Т.І.</i>	171
УПРОВАДЖЕННЯ ІНФОРМАЦІЙНО-КОМУНІКАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ ПРИ ВИКЛАДАННІ МАТЕМАТИКИ В УМОВАХ ЗМІШАНОГО НАВЧАННЯ <i>Наливайко Л. Г.</i>	174
КОМПЛЕКСНИЙ МЕТОДИЧНИЙ ПІДХІД ДО ЗАСВОЄННЯ ЗНАТЬ ІЗ ХІРУРГІЇ ЛІКАРЯМИ З ФАХУ "ЗАГАЛЬНА ПРАКТИКА - СІМЕЙНА МЕДИЦИНА" <i>Нємченко І.І., Кравціє М.І., Ляховський В.І., Лисенко Р.Б., Краснов О.Г., Люлька О.М., Прихідько Р.А.</i>	177
ПОЕТАПНИЙ ПІДХІД ДО ПРОВЕДЕННЯ ПРАКТИЧНИХ ЗАНЯТЬ ПРИ ВИВЧЕННІ ХІРУРГІЧНИХ ХВОРОБ НА КАФЕДРІ ХІРУРГІЇ №1 ПДМУ <i>Нємченко І.І., Кравціє М.І., Ляховський В.І., Лисенко Р.Б., Краснов О.Г., Рябушко Р.М., Городова-Андрєєва Т.В.</i>	178
ПІДВИЩЕННЯ РІВНЯ ПІДГОТОВКИ ЛІКАРІВ ІЗ ФАХУ «ОРТОДОНТІЯ» НА КАФЕДРІ ПІСЛЯДИПЛОМНОЇ ОСВІТИ ЛІКАРІВ-ОРТОДОНТІВ <i>Ніколішин І.А., Куроєдова В.Д., Стасюк О.А., Сокологорська-Никіна Ю.К., Гутовська І.О.</i>	180
КОМПЛЕКСНИЙ ПІДХІД ДО ЗАСТОСУВАННЯ РІЗНИХ ФОРМ І МЕТОДІВ НАВЧАННЯ МАЙБУТНІХ ЛІКАРІВ-СТОМАТОЛОГІВ <i>Новікова С.Ч., Уласевич Л.П., Каськова Л.Ф., Амосова Л.І., Янко Н.В., Хміль О.В., Ващенко І.Ю.</i>	182
МУЛЬТИКОМПОНЕНТНІСТЬ ПІДГОТОВЧОГО ЕТАПУ ДО НАВЧАЛЬНОГО ПРОЦЕСУ З ВИКОРИСТАННЯМ МЕДІАПРОСТОРУ ІНТЕРНЕТ-МЕРЕЖІ <i>Овчаренко Л.К., Циганенко І.В., Мохначов О.В.</i>	183
ОСОБЛИВОСТІ ТА МОДЕРНІЗАЦІЯ ОСВІТНЬОГО ПРОЦЕСУ В УМОВАХ COVID-19 І ВОЄННОГО ЧАСУ <i>Орлова Ю.А., Громова А.М., Ляховська Т.Ю., Нестеренко Л.А., Кетова О.М., Мітюніна Н.І., Прилуцька Н.О.</i>	185
НАУКОВО-МЕТОДИЧНІ АСПЕКТИ ВДОСКОНАЛЕННЯ ПЕДАГОГІЧНОГО ПРОЦЕСУ <i>Островська Г.Ю., Сидоренко А.Г., Луценко Р.В., Петрова Т.А., Власенко Н.О., Шакіна Е.Г.</i>	187
ВИКОРИСТАННЯ ІНТЕРАКТИВНИХ МЕТОДІВ НАВЧАННЯ НА ЗАНЯТТЯХ ІЗ ТЕРАПЕВТИЧНОЇ СТОМАТОЛОГІЇ <i>Павленкова О.В., Павленко С.А., Сидорова А.І., Ткаченко І.М.</i>	189
НАУКОВО-МЕТОДИЧНІ АСПЕКТИ ПІДВИЩЕННЯ ЯКОСТІ ПІДГОТОВКИ ФАХІВЦІВ У МЕДИЧНИХ ЗАКЛАДАХ ВИЩОЇ ОСВІТИ <i>Палєнка О.Є., Дельва М.Ю., Литвиненко Н.В., Дельва І.І., Таряник К.А., Силенко Г.Я., Пінчук В.А., Пурденко Т.Й., Гринь К.В., Кривчун А.М., Іващенко С.П.</i>	191
DZIECKO W SYTUACJI STRATY BLISKIEJ OSOBY - ANALIZA INDYWIDUALNEGO PRZYPADKU WKONTEKŚCIE TRAUMY I ŻAŁOBY <i>Adriana Pasztyła</i>	193
ОСНОВНІ ПРИНЦИПИ Й ОСОБЛИВОСТІ НАВЧАННЯ СТУДЕНТІВ-МЕДИКІВ <i>Передерій Н.О., Єрошенко Г.А., Улановська-Циба Н.А., Ващенко А.В., Рябушко О.Б., Клепець О.В., Шевченко К.В., Григоренко А.С.</i>	197
ДО ПИТАННЯ ЗАПРОВАДЖЕННЯ В УКРАЇНІ НОВОГО НАПРЯМУ ПІДГОТОВКИ ФАХІВЦІВ З ЕРГОТЕРАПІЇ <i>Петришин О.В., Донченко В.І., Ємець А.В.</i>	199
ОРГАНІЗАЦІЯ ЗМІШАНОЇ ФОРМИ НАВЧАННЯ ІНОЗЕМНИХ СТУДЕНТІВ НА КАФЕДРІ ТЕРАПЕВТИЧНОЇ СТОМАТОЛОГІЇ ПДМУ <i>Петрушанко Т.О., Бублій Т.Д., Петрушанко В.М., Іленко Н.М., Іленко-Лобач Н.В., Костиренко О.П.</i>	201
ПІДВИЩЕННЯ ЯКОСТІ ОСВІТИ МАЙБУТНІХ СТОМАТОЛОГІВ <i>Петрушанко Т.О., Ніколішина Е.В., Іленко Н.М., Литовченко І.Ю., Іленко-Лобач Н.В.</i>	202
АСПЕКТИ ПІДВИЩЕННЯ ЯКОСТІ ПІДГОТОВКИ ЗДОБУВАЧІВ МІЖНАРОДНОГО ФАКУЛЬТЕТУ В МЕДИЧНИХ ЗАКЛАДАХ У ПЕРІОД ВОЄННОГО СТАНУ В УКРАЇНІ <i>Пікуль К.В., Ільченко В.І., Муравльова О.В., Шаснко З.О., Прилуцький К.Ю.</i>	204
НАУКОВО-ДОСЛІДНА РОБОТА ЗДОБУВАЧІВ ВИЩОЇ ОСВІТИ ЯК СКЛАДОВА ЇХНЬОЇ ПРОФЕСІЙНОЇ ПІДГОТОВКИ <i>Полянська В.П., Звягольська І. М., Дерев'янка Т. В.</i>	205